

The remainder of my schooldays were no more auspicious than the first. Indeed, they were an endless Project that slowly evolved into a Unit, in which miles of construction paper and wax crayon were expended by the State of Alabama in its well-meaning but fruitless efforts to teach me Group Dynamics. What Jem called the Dewey Decimal System was school-wide by the end of my first year, so I had no chance to compare it with other teaching techniques. I could only look around me: Atticus and my uncle, who went to school at home, knew everything — at least, what one didn't know the other did. Furthermore, I couldn't help noticing that my father had served for years in the state legislature, elected each time without opposition, innocent of the adjustments my teachers thought essential to the development of Good Citizenship. Jem, educated on a half-Decimal half-Duncecap basis, seemed to function effectively alone or in a group, but Jem was a poor example: no tutorial system devised by man could have stopped him from getting at books. As for me, I knew nothing except what I gathered from Time magazine and reading everything I could lay hands on at home, but as I inched sluggishly along the treadmill of the Maycomb County school system, I could not help receiving the impression that I was being cheated out of something. Out of what I knew not, yet I did not believe that twelve years of unrelieved boredom was exactly what the state had in mind for me.

As the year passed, released from school thirty minutes before Jem, who had to stay until three o'clock, I ran by the Radley Place as fast as I could, not stopping until I reached the safety of our front porch. One afternoon as I raced by, something caught my eye and caught it in such a way that I took a deep breath, a long look around, and went back.

Two live oaks stood at the edge of the Radley lot; their roots reached out into the side-road and made it bumpy. Something about one of the trees attracted my attention. Some tinfoil was sticking in a knot-hole just above my eye level, winking at me in the afternoon sun. I stood on tiptoe, hastily looked around once more, reached into the hole, and withdrew two pieces of chewing gum minus their outer wrappers.

My first impulse was to get it into my mouth as quickly as possible, but I remembered where I was. I ran home, and on our front porch I examined my loot. The gum looked fresh. I sniffed it and it smelled all right. I licked it and waited for a while. When I did not die I crammed it into my mouth: Wrigley's Double-Mint.

When Jem came home he asked me where I got such a wad. I told him I found it. ... "It was sticking in that tree yonder, the one comin' from school." "Spit it out right now!" I spat it out. The tang was fading, anyway. "I've been chewin' it all afternoon and I ain't dead yet, not even sick." Jem stamped his foot. "Don't you know you're not supposed to even touch the trees over there? You'll get killed if you do!" "You touched the house once!" "That was different! You go gargle—right now, you hear me?" "Ain't neither, it'll take the taste outa my mouth."

A tanítási napok hátralevő része sem volt ígéretesebb az első napnál. Sőt, inkább egy végeláthatatlan témának tűntek, amely lassan egy fejezetté fejlődött, amelyre jóhiszeműleg több mérföldnyi kartonpapírt és zsírkrétát áldozott Alabama állam, de kevés sikert értek el ezzel abban, hogy a csapatmunkát nekem megtanítsák. Amit Jem a Dewey féle tízes számrendszernek hívott az az első évem végére iskolaszerte általánossá vált, így nem volt alkalmam összehasonlítani más tanítási módszerekkel. Csak a saját környezetemből láthattam más példákat: Atticus és a nagybátyám, akiket otthon tanítottak, mindent tudtak – legalábbis, amit az egyikőjük nem tudott, azt a másik biztos tudta. Továbbá, nem tudtam nem észrevenni, hogy apám évekig dolgozott az állami törvényhozó testületnek, minden alkalommal ellenállás nélkül választották meg, ártatlan volt minden nemű szabályozással szemben, amelyeket tanárain a rendes állampolgár fejlődéshez elengedhetetlennek tartottak. Jem, akit félig a tízes osztályzási rendszerrel, félig a számpados módszerrel tanítottak, látszólag hatékonyan tudott egyedül és csoportban is dolgozni, de Jem erre egy rossz példa volt: őt semmilyen ember által létrehozott oktatási rendszer sem tudta visszatartani attól, hogy olvasson. Én azonban a Time magazinból összegyűjtöttem és az otthon található bármely olvasmányból, amely a kezem közé került szerzett tudáson kívül semmit sem tudtam, de ahogyan lomhán araszoltam végig a Maycomb megyei iskolarendszer taposómalmában, azt a benyomást kaptam, hogy valamiből kihagytak. Abból, amit nem tudtam, még nem tudtam elhinni, hogy az állam 12 évnyi enyhíthetetlen unalmat gondolt pontosan ki számomra.

Ahogy telt az év, 30 perccel előbb mehettem el az iskolából, mint Jem, akinek 3 óráig kellett maradnia, olyan gyorsan futottam el a Radley ház mellett, ahogy csak bírtam, és nem álltam meg addig, amíg a verandánk által nyújtott biztonságba nem értem. Egyik délután, ahogy elszáguuldoztam, valami szemet szűrt és ráadásul annyira, hogy nagy levegőt vettem, alaposan körülnéztem és visszamentem.

2 tölgyfa állt a Radley birtok szélén; gyökereik elérték a mellékutat és hepe-hupássá tették azt. Valami az egyik fán felkeltette a figyelmemet. Egy darab alufólia állt ki egy kicsivel szemmagasságom felett a göblyükből, kacsintgatva rám a délutáni napfénytől. Lábujjhegyre álltam, sietősen megegyszer körbenéztem, benyúltam a lyukba és kivettem 2 csomagolatlan rágógumit.

Első ösztönöm az lett volna, hogy minél gyorsabban számba veszem őket, de eszembe jutott, hogy hol vagyok. Hazafutottam és a verandánkon szemügyrevettem a zsákmányt. A rágó frissnek tűnt. Megszagoltam, az illatával nem volt gond. Megnyaltam és vártam egy picit. Amikor nem haltam meg, beletömtem a számba: Wrigley's Double-Mint. Amikor Jem hazaért, megkérdezte honnan szereztem ilyen köteget. Elmondtam neki, hogy úgy találtam... „A fából áll ki, abból, amelyik mellett az iskolából jövet megyünk el.” „Azonnal köpd ki!” Kiköptem. Az íze már úgy is kezdett eltűnni. „Egész délután ezt rágtam és még nem haltam meg, még csak beteg sem vagyok.” Jem dobantott egyet a lábával. „Nem tudod, hogy megérintened sem szabadna azokat a fákat? Meg fognak ölni, ha megteszed!” „Te egyszer még a házhoz is hozzáértél!” „Az más! Menj öblögetni – most azonnal, megértetted?” „Nem fogok, kiveszi a számból az ízét.”

Antal Katalin 11.A